

tvinges ud af sit eget hjem til tvungen medicinering. Og som jeg allerede tidligere har sagt, så vil man næppe overveje en sådan sanktion over for f.eks. sukkersygepatienter, som ikke vil tage den foreskrevne medicin. Så det her er en væsentlig ændring af retstilstanden. Og hvis man først ændrer det for en gruppe psykisk syge, er der jo ingen problemer med siden hen at ændre det for en større gruppe.

For det sjette kan der være tale om et besparelsesforslag. I stedet for at stille krav til kommunerne om at opprioritere indsatsen over for de psykisk syge og i stedet for at bruge flere penge på f.eks. psykoseteams, vælger man med forslaget her en billig løsning, nemlig at medicinare patienterne med tvang. Disse mennesker har vel at mærke ikke kun brug for medicin. De har brug for, at der er mennesker omkring dem. De har brug for omsorg, ikke bare en sprøjte.

For det syvende kendes resultaterne af den igangværende undersøgelse af, hvorfor nogle psykotiske patienter holder op med at tage deres medicin, ikke. En af grundene til, at patienterne holder op med at tage deres medicin, kunne være, at medicinen ikke virker. Vi ved, at medicin ikke virker på mellem 5 og 10 pct. af patienterne. Til gengæld ved vi også, at medicinen har en række store bivirkninger, som bl.a. fru Birthe Skaarup var inde på. Der kan altså være en god grund til, at man holder op med at tage sin medicin.

Det kan også være et udtryk for manglende omsorg, at dag og nat går i et for patienterne, og at der mangler struktur i deres dagligdag. Det kan være, at problemet er, at der ikke er lavet en udskrivningsplan eller en koordinationsplan, så der ikke rigtig er nogen, der har det ansvar, som det er nødvendigt at tage i forhold til psykisk syge.

Endelig synes jeg, det er værd at gøre opmærksom på, at alle patientorganisationer fråråder at gennemføre det her forslag. Og det, der først og fremmest må være vores interesse, må da være patienterne.

Selvfølgelig skal vi også være lydhøre over for de pårørende, og også i Det Radikale Venstre får vi henvendelser fra ulykkelige pårørende, som ikke aner deres levende råd i forhold til deres psykisk syge familiemedlemmer. Men samtidig er det vigtigt at være opmærksom på, at det problem ikke vil blive løst med ambulant tvang, for problemet for denne forældregruppe, som vi ofte taler om, er jo, at deres pårørende ikke er tilstrækkelig syge til, at de kan tvangsindlægges.

Sagen er den, at mange af disse stærkt psykisk syge mennesker simpelt hen ikke er syge nok til, at de kan tvangsindlægges. Derfor kan man heller ikke bruge muligheden med ambulant tvang over for dem. De har nemlig ikke været tvangsindlagt det antal gange, der skal til, for at man kan anvende ambulant tvang.

Med disse ord vil jeg sige, at Det Radikale Venstre forholder sig meget positivt til den del af forslaget, der drejer sig om at styrke retssikkerheden for de psykiatriske patienter, og også de dele af forslaget, der handler om at implementere de gode erfaringer, som gennembrudsprojektet er et udtryk for, men vi kan ikke støtte den del, der handler om ambulant tvang. Derfor vil jeg opfordre ministeren til at tage den del ud og lave et selvstændigt forslag om ambulant tvang, og så kan vi behandle den anden del af det nuværende lovforslag for sig.

Første næstformand (Svend Auken):

Vi siger også tak til ordføreren. Så går vi videre i ordførerrækken, og den næste er fru Anne Baastrup.

Kl. 15.35

Anne Baastrup (SF):

Jeg vil også starte med at rose de ting, der skal roses. Det er godt, at vi nu får reguleret betingelserne for tvang. Det er godt, at vi får en skriftlig husorden, således at de indlagte patienter ved, hvilke regler de skal rette sig efter. Og det er også godt, at vi nu har fået lovreguleret, at der skal være en eller flere samtaler, når en patient har været udsat for tvang. Det er selvfølgelig lidt besynderligt, at vi bliver nødt til at lovregulere om det, som man skulle mene var en naturlig del af god psykiatrisk standard, men det er altså nødvendigt, og det støtter vi.

Samtidig er det også rart, at vi nu får en lovregulering af, i hvilket omfang man må bruge elektrostimulation. Den lovregulering, der kommer nu, er faktisk den, som jeg i et par år gik og troede var gældende ret. Nu bliver det så gældende ret.

Når det så er sagt, så synes jeg også, at man skal se lidt på psykiatrien i fugleperspektiv. Jeg var til Psykiatrifondens konference i går om psykiatriens image. Det var for mig en god oplevelse. Jeg oplevede, at gennembrudsprojektet om at forhindre tvang i psykiatrien rent faktisk har løftet de involverede sundhedspersonalers syn på, hvordan det går.